

Сьогодні ми пращаємо на вічний спочинок надзвичайну людину, Володимиру (Влодзю) Лучків.

Надзвичайною Пані Влодзя (як ми всі її називали) була тим, що все знаходила для себе в громаді непомітну, муравлину працю і сумлінно її виконувала безогляду на це, чи діставала вона за це признання чи ні. Вона робила це бо uważала за потрібне, відповідне і це давало їй почуття самовдовдоволення і власної духової винагороди.

Мені особисто довелося 20 років тісно співпрацювати з Панею Влодзею в УКДДЦ, а зокрема в кружку добровольців - архіварів. Кожного вівтірка, а віттак середи о 10 год. рано Пані Влодзя була в УКДДЦ, упорядковувала численні документи, газетні витинки і складала згідно за темами у т. зв. “vertical file”. За словами Пані Лучків: *“Дістаю задоволення із моєї роботи бо знаю, що це дуже потрібна справа”*. Чи знайдеться хтось хто продовжити і закінчити цю мозольну працю – бо Пані Влодзя не встигла? Пані Влодзі життя це низка добрих діл і це мабуть послідне добре діло яке вписується в її книгу життя.

З інтерв’ю з Пані Влодзею - декілька вініток з її життя:

Через Олесько, родинне місто пані Влодзі, проходив купецький шлях з «Русі на Угри», в місті був купецький квартал, в якому жили здебільша турки і вірмени, місто мало магдебурзьке право і замок. Через зміну купецького шляху Олесько занепало, купецький квартал перестав існувати, дехто з купців залишився, а згодом асимілювався. Прапрадід по батьковій стороні був турецьким купцем і мабуть, звідти прізвище - Турчиняки. Прадіда пані Влодзя не знала, але діда дитиною пам’ятає: *”Пам’ятаю його кремезну постать і те, що він нюхав табаку з такої гарної табакерки, а потім пчихав у червону хусточку.”*

Пройшло безжурно дитинство в Олеськові а юнацькі роки вже пов’язані з активною діяльністю в ОУН. Молоденька Влодзя Турчиняк переходить вишкіл ОУН і є краєвою зв’язковою ОУН.

Війна і прихід перших совітів, Влодзя учениця 9-ої класи. Одного разу після уроків, комсомолка оголошує, що буде мітинг і що Турчиняк має залишитися. *“Ну, і я залишилася, але трохи боюся, бо не знаю чому. Починається мітинг, розказують, які ми маємо бути вдячні, що*

добоеєна красна армія нас визволила, як нам добре жити, які маємо можливості і так далше”. «Наша відмінниця Турчиняк заслужила собі на те, що ми можемо прийняти її до комсомолу». “На мене то подіяло, як грім з неба. Я кажу: «Я ні... я не можу, я ще не готова, я ще не знаю історії партії. Я ще всего не вивчила, я ще не готова, як я буду все знати, тоді будемо про те говорити.”

Прихід німців, про часи німецької окупації пані Влодзя оповідає: “Вертаюсь з одної головної зв’язкової хати з поштою, сідаю на трамвай. Раптом на Казимирівській (Городоцька тепер) гестапівці зупиняють трамвай і всім кажуть висідати. Німці робили так звані лапанки. Мене беруть відразу в окрему кімнату, замикають на ключ, а в мене повно пошти. Я мушу зробити щось з поштою... Бачу флякон, впишаю туди Газетки і бюлетені, щоби тільки не були при мені, бо тоді можна якось боронитися. Але в мене ще грипси, багато до всіх... Я мала передати їх до Проводу. І що робити? Я їх їм, проковтую, бо нема іншої ради Мене перевели на келію, де було нас 27. Ми всі в нашій келії молилися... , це те, що нас тримало при житті. Я не знаю, чи хтось може повірити, хіба тільки той, хто сам пережив, коли нема надії на нікого, а ви у небезпеці, тоді молитва є для вас єдиний рятунок. Я ніколи в житті не молилася так багато і так щиро, як в тюрмі”.

Почався еміграційний шлях - Мюнхен студії медицини. "Я тоді записалася на медичні студії далше, на 3-й семестр. Значиться, я мала зі Львова 2 семестри і тут зробила 2.” Батько перший виїхав до Канади і прислав папери їхати до Канади "Але я тоді вже мала нареченого... Ми запізналися в Міттенвальді, Іван Лучків прийшов на студентську забаву. Ну і ми познайомилися і так воно зачалось. Він приїздив частіше ... Ну і ми вирішили, що повинні взяти шлюб. А мій батько написав, щоб я не виходила заміж, бо я тут в Канаді вийду заміж. АХ як він мені написав, що я в Канаді вийду заміж, я зрозуміла... що вже для мене когось готують. Так що, ми взяли шлюб. Нам давав шлюб отець Богдан Смик в Міттенванді. І мені прийшло їхати до Канади, а ми були жонаті всього 6 тижнів, але ми вирішили, що хочемо мати потомство. Як мені буде в тій Канаді? - я ніколи не думала, отаке собі молодече думання”.

В Канаді я пішла шити, і тоді я заробляла багато на той час - 65 доларів на тиждень. Це були гроші великі. Тоді я могла чоловікові вислати посилки, ...

Але як пізнати, що я буду сподіватися потомства, тоді я пішла до Імміграційного Уряду і сказала, що я хочу спровадити чоловіка. А вони кажуть до мене: «Якого чоловіка? Ти не маєш чоловіка, - тут папери є, ти не маєш». А я кажу: «Але я маю метрику шлюбу, що я з ним одружена.» - «А чому ти не сказала?» - «Я мала папери від батька і хотіла приїхати до Канади.» - «Але ти мала сказати в Галіфаксі, що ти є замужна.» Я кажу: «Я не могла сказати, бо ви були б мене завернули, а я хотіла бути в Канаді. Я хотіла, щоб моя дитина в Канаді народилася і щоби я чоловіка спровадила.» Подивились на мене...

Ну, і так що, як мій чоловік приїхав, то донечка вже мала три місяці.

А далі: Касалома, Пластприят, Шкільні батьківські комітети, Світова спілка політичних в'язнів, СФУЖО і Документаційний Центр.

Нам всім буде Пані Влодзі дуже бракувати, не лиш її відданої праці але її гумору і дружніх розмов.

В Документаційнім Центрі чорна стрічка жалоби буде довго огортати нас а пам'ять про нашу подругу і співробітницю буде вічна.

Вічна Її Пам'ять.